

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou ve věci

žalobce: **P.J.**, nar. X
bytem K., J.
zastoupen advokátem JUDr. Liborem Fiedlerem
sídlem Palackého třída 223/5, 288 02 Nymburk

proti

žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 11, 150 21 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 2. 2017, č. j. X, sp. zn. X,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í:

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzen výrok č. I rozhodnutí Městského úřadu Nymburk, odboru správních činností (dále jen „MěÚ Nymburk“) ze dne 29. 12. 2016, č. j. X (dále jen „rozhodnutí MěÚ Nymburk“), jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 49 odst. 1 písm. c) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), který spáchal úmyslným narušením občanského soužití vyhrožováním újmou na zdraví, kterého se dopustil v úmyslu přímém tím, že dne 24. 7. 2016 v době kolem 10:30 hod v objektu bývalého statku M. vyhrožoval M. N.

(dále jen „oznamovatel“) újmou na zdraví přinejmenším výrokem ve smyslu, že *„skončí jako ten poslední, že pak taky bude pít brčkama jako on“*, kdy jím uvedený výrok byl doprovázen výhružným gestem, rukou zaťatou v pěst v bezprostřední blízkosti obličeje oznamovatele, za což mu byla uložena pokuta ve výši 1.000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení spojené s projednáváním přestupku ve výši 1.000 Kč.

2. Žalobce v žalobě namítl, že skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu se spisovým materiálem, nemá v něm oporu a vyžaduje zásadní doplnění. Uvedl tři námitky, a to správní orgán nesprávně posoudil otázku věrohodnosti výpovědi svědkyně K. H. a nezdůvodnil, proč její výpovědi přiznal zásadní důkazní váhu, a nesprávně vyhodnotil pořízený videozáznam z SD karty mobilního telefonu této svědkyně. Rozhodnutí MěÚ Nymburk považuje za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť MěÚ Nymburk se nevypořádal s namítanými rozpory mezi důkazy a neodůvodnil, proč považuje výpověď K. H. (dále jen „svědkyně“) za jedinou věrohodnou a nepřipustil provedení žalobcem navrženého důkazu výsledkem policisty Obvodního oddělení Policie ČR Křinec prap. P. Z.. Podrobnější argumentace k jednotlivým námitkám je uvedena dále v odůvodnění rozsudku.
3. Žalovaný se vyjádřil k jednotlivým žalobním námitkám a navrhl zamítnutí žaloby. Upozornil, že žalobní námitky jsou shodné s námitkami odvolacími, se kterými se vypořádal již ve svém rozhodnutí. Podrobnější argumentaci žalovaného k jednotlivým námitkám uvádí soud z důvodu přehlednosti dále v odůvodnění rozsudku. Závěrem žalovaný požádal o náhradu nákladů řízení v paušální výši za písemné úkony ve věci.
4. Soud z předloženého správního spisu zjistil následující skutečnosti:
5. Dne 24. 7. 2016 se oznamovatel dostavil k Policii ČR, Krajskému ředitelství policie Středočeského kraje, územnímu odboru Nymburk, obvodnímu oddělení Křinec (dále jen „policie“), aby oznámil vyhrožování ze strany žalobce. Uvedl, že svědkyně je od března 2016 jeho přítelkyní, kterou pravidelně navštěvuje. Z předchozího vztahu s žalobcem má svědkyně dvě nezletilé děti, které má ve své péči. Žalobce požaduje střídavou péči, a proto vede se svědkyní soudní spor. Žalobce dne 24. 7. 2016 kolem 10:30 hodin vracel děti na statku M., oznamovatel stál u svého vozidla, asi 7 m od žalobce a dětí. Žalobce k němu přistoupil na vzdálenost 1 m; byl rozrušený, napřáhl pěst, zvyšoval hlas a řekl: *„Ty jsi ten prachsprostej udavač, chtěl jsem ti hubu rozbít hned, když jsem zjistil, že chodíš s K., nechal jsem tě bejt, rozbiju ti hubu jako tomu předtím, zlomím ti čelist, měsíc budeš pít brčkem, nechám sledovat tebe i tvoje rodiče, něco na tebe najdu“*. Děti plakaly. Žalobce pak z místa odjel. Příčinu slovního napadení spatřoval oznamovatel v tom, že dosvědčil, že žalobce řídil motorové vozidlo bez řidičského oprávnění.
6. Žalobce se dne 30. 7. 2016 na výzvu dostavil k policii k podání vysvětlení. Sdělil, že dne 24. 7. 2016 vracel děti svědkyni. Přišel k oznamovateli a řekl mu, že ho mrzí, že se vměšuje do sporů mezi ním a svědkyní. Nevšímá si ho, tak ať si on jeho také nevšímá. Jednání oznamovatele negativně ovlivňuje psychický stav žalobcovy dcery, která již byla hospitalizována na psychiatrii. Oznamovatel zvýšeným hlasem uvedl, že žalobce v minulosti ubližoval svědkyni. Na to žalobce řekl, aby se do toho oznamovatel nepletl, že to bylo mezi ním a svědkyní a bylo to vzájemné a že to není předmětem sporu. Oznamovatel jednou rukou chytil žalobce za tričko. Pak ho zase pustil. Žalobce chtěl již odjet, nasedl do auta. Oznamovatel přistoupil k vozidlu, otevřel dveře na místě řidiče, a tak zabránil žalobci v odjezdu. Syn plakal, žalobce ho šel uklidnit a pak odjel. Žalobce

nevyloučil, že by označil oznamovatele za udavače, ale to bylo v reakci na jeho předchozí křivá svědectví. Nevyhrožoval ani jemu, ani jeho rodičům újmou na zdraví. Oznámení oznamovatele považuje za účelové, protože straní svědkyni.

7. Svědkyně se dne 4. 8. 2016 na výzvu dostavila k policii k podání vysvětlení. Vypověděla, že dne 24. 7. 2016 kolem 10:30 hodin (po předání dětí) si žalobce (její bývalý přítel) všiml jejího současného přítele (oznamovatele), který stál u svého vozidla. Žalobce k němu přešel a řekl mu něco v tom smyslu „*ty jsi ten prachsprostý udavač, někoho si na tebe najmu, něco najdu na tvoje rodiče i na tebe, zlomím ti čelist jako tomu minule, budeš pít brčkem*“. Žalobce poté šel ke svému vozidlu, neboť se chystal odjet, a křičel na svědkyni: „*Jsi kurva a stejně tě opustí*“. Oznamovatel přistoupil k vozidlu žalobce, otevřel dveře na místě řidiče a asi ho uchopil za paži, ale neútočil na něj, a snažil se mu vysvětlit, že by takto neměl mluvit, nadto v přítomnosti dětí. Děti byly rozrušené, dcera plakala. Žalobce vystoupil z vozidla, dceru utěšoval a pak odjel. Úřední záznam o podání vysvětlení je podepsán pouze prap. P. Z..
8. Policie zaslala MěÚ Nymburk oznámení o přestupku žalobce spočívajícího ve slovní urážce a vyhrožování oznamovateli a přestupku oznamovatele, který se měl uchopením za paži a tričko dopustit fyzického napadení žalobce.
9. MěÚ Nymburk zaslal oznamovateli a svědkyni sdělení – výzvu k podání návrhu postižené osoby ve věci napadení žalobcem výrazy způsobilými urazit na cti, tedy přestupku dle § 49 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích. Usnesením ze dne 29. 12. 2016 oznámení o přestupku proti občanskému soužití odložil, neboť ani oznamovatel, ani svědkyně návrh nepodali.
10. Správní řízení bylo zahájeno s žalobcem (úmyslné narušení občanského soužití vyhrožováním újmou na zdraví a jiným hrubým jednáním) a oznamovatelem (úmyslné narušení občanského soužití jiným hrubým jednáním).
11. Dne 21. 9. 2016 žalobce telefonicky požádal MěÚ Nymburk o zajištění videozáznamu, který oznamovatel prezentoval na policii v rámci šetření incidentu. MěÚ Nymburk požádal oznamovatele o kontaktování svědkyně ve věci videozáznamu.
12. Při výslechu dne 13. 10. 2016 svědkyně vypověděla, že žalobce začal po předání dětí nadávat oznamovateli, před obličej mu dával ruku sevřenou v pěst a nadával i jí. Děti se rozběhly a utekly. Varovala žalobce, že pokud toho nenechá, že si ho natočí. Než vytáhla mobil, přestal žalobce nadávat. Poté mobil uklidila, ale žalobce začal opět nadávat. Pak šel k dětem a směrem k ní řekl, aby se děti podívaly, co jejich matka způsobila. Shrnula, že nahrála dva až tři časové úseky. Nahrávku uloženou na mobilu k výslechu nepřinesla, neměla čas ji hledat. Neviděla, že by si oba muži něco udělali. Slyšela, že žalobce řekl oznamovateli, že skončí jako ten poslední, že také *bude pít brčkama, jen co se do něj pustí*. Oznamovatel řekl žalobci pouze, aby odjel. Položil svou ruku na paži žalobce sedícího ve vozidle a řekl mu: „*Tak už toho nechte!*“.
13. Žalobce dne 13. 10. 2016 vypověděl, že po předání dětí šel k oznamovateli. Chtěl s ním řešit jeho svědectví v kauze odebrání řidičského oprávnění, kterou proti němu vede svědkyně. Mluvil na něj klidně. Sdělil mu, aby si uvědomil, že jeho dcera po kompletech skončila na psychiatrii a bude mít problémy do konce života. To už svědkyně natáčela na mobilní telefon. Oznamovatel byl klidný, ale svědkyně ho pobízela slovy: „*Dej mu, chyt' ho, ukaž mu!*“ Oznamovatel ho potom chytil pod krkem, stáli k sobě tváří v tvář. Žalobce měl ruce podél těla, ani se nesnažil zbavit oznamovatelových rukou na své košili, jež ho držel jednou rukou asi půl minuty. Po výzvě, aby ho pustil, toho oznamovatel nechal. Žalobce si sedl do svého automobilu a chtěl odjet. Oznamovatel ale

- chytil dveře na místě řidiče. Svědkyně ho opět pobízela. Žalobce se domnívá, že byli spolu předem domluveni, a to v kontextu se sporem o střídavou péči. Syn Pavel byl asi 10 m od auta a začal brečet. Žalobce z auta vystoupil a uklidnil ho. Žalobce požádal MěÚ Nymburk, aby vyžádal videonahrávku incidentu pořízenou svědkyní.
14. Oznamovatel k žalobcově výpovědi uvedl, že žalobce mu začal nadávat a vyhrožovat. Viděl žalobce v P. jet autem, ač nemá řidičský průkaz. Neviděl, že by svědkyně něco natáčela. Žalobce měl proti němu napřaženou pěst, které se pouze dotkl. Pod krkem žalobce nechtyl, žádným způsobem na něj neútočil.
 15. Svědkyně doložila MěÚ Nymburk prostou kopii zprávy z kontrolního vyšetření dětí provedeného dne 11. 8. 2016 dětskou psycholožkou. Dcera vypověděla, že *táta hodně křičí, pořád křičel, když jsme bydleli v Kruhu a byl zlej na mamku, hádal se s mamkou, když se vracel opilý v noci a shodil ji ze schodů, křičí na ni i teď, když k nám přijede, i teď na ni křičel, i na M. křičel a nadával a chtěl jim něco udělat, to jsem se bála a s P. jsme utekli a brečeli.*
 16. Po předložení mikro SD karty svědkyní překopíroval MěÚ Nymburk záznam na CD.
 17. K záznamu žalobce sdělil, že ho nepovažuje za kompletní. Když byl vyslýchán policistou v Křinci, sdělil mu, že byl oznamovatelem nazván v době incidentu *hovadem*. Policista mu potvrdil, že uvedenou skutečnost viděl na záznamu, který mu oznamovatel ukázal na mobilním telefonu. Proto navrhl vyslechnout policistu P. Z. k prokázání toho, že na nahrávce, kterou viděl, se tato nadávka vyskytovala. Výslech dalších svědků nenavrhl. Navrhl však, aby byla odborným způsobem prověřena SD karta předložená svědkyní za účelem zjištění, zda došlo k smazání některých videosekvencí. Na otázku MěÚ Nymburk, zda může nějakým způsobem prokázat, že svědkyně podala dne 13. 10. 2016 na MěÚ Nymburk křivou výpověď, uvedl: *„Pokud H. předložila správněmu orgánu mimo jiné videozáznam, o kterém mám za to, že je neúplný v návaznosti na sdělení policisty Z., dopustila se křivé výpovědi.“*
 18. MěÚ Nymburk oslovil pracovníka odboru informatiky, který sdělil, že požadavek vznesený žalobcem je nereálný, neboť v podmínkách MěÚ Nymburk není možné vymazání určitých sekvencí na SD kartě zjistit. Tuto skutečnost vzal žalobce na vědomí.
 19. Rozhodnutím MěÚ Nymburk byl žalobce výrokem I. shledán vinným ze spáchání přestupku dle § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích spáchaného úmyslným narušením občanského soužití vyhrožováním újmou na zdraví oznamovateli výrokem *„skončí jako ten poslední, že pak taky bude pít brčkama jako on“*. Výrokem II. byla žalobci uložena pokuta a povinnost nahradit náklady řízení. Výrokem III. bylo zastaveno řízení proti žalobci ve věci přestupku podle § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích spáchaného úmyslným narušením občanského soužití vyhrožováním újmou na zdraví a jiným hrubým jednáním oznamovateli slovy *„rozbiju ti hubu, zlomím ti čelist, nechám sledovat tebe i tvoje rodiče, něco na tebe najdu“*, neboť mu jednání nebylo prokázáno. Výrokem IV. bylo zastaveno řízení proti oznamovateli ve věci přestupku podle § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích spáchaného úmyslným narušením občanského soužití jiným hrubým jednáním spočívajícím v chycení žalobce za paži a oděv, neboť mu jednání nebylo prokázáno.
 20. V odůvodnění rozhodnutí MěÚ Nymburk je uveden popis sekvencí videozáznamu. Svědkyně uvedla, že nejde o zachycení celého incidentu, nahrávání nebylo souvislé, bylo jí zastaveno vždy poté, co se žalobce uklidnil. Proto MěÚ Nymburk označil vypovídací hodnotu záznamu jako nulovou a záznam nepovažoval za důkaz o protiprávním jednání žalobce ani oznamovatele. Stejně vyhodnotil i zprávu z kontrolního vyšetření

nezletilých dětí. Upozornil, že žalobce uvedl dne 26. 10. 2016, že děti rozrušilo to, že ho oznamovatel chytil pod krkem, nikoli za ruku (tak, jak uvedla svědkyně dne 4. 8. 2016). Úřední záznam o podání vysvětlení svědkyní jí není podepsán, proto považoval za důvěryhodnou pouze její výpověď ve správním řízení korespondující v podstatných bodech s výpovědí oznamovatele. Nepovažuje incident za komplot proti osobě žalobce, domnívá se, že svědkyně řešila situaci na místě impulsivně a bez přípravy použila svůj mobilní telefon a pokusila se jednání žalobce zachytit. Od samého počátku upozorňovala na to, že incident nezachytila celý. Výpověď svědkyně se nejeví jako připravená, do podrobností dohodnutá s oznamovatelem. Konstatoval, že v podmínkách MěÚ Nymburk není možné zjistit, zda došlo k smazání některých videosekvencí. Nepřistoupil ani k výslechu policisty P. Z., který měl potvrdit, že oznamovatel označil žalobce za „hovado“, neboť oznamovatel nebyl obviněn z přestupku spáchaného ublížením na cti urážkou, neboť žalobce v zákonem stanovené lhůtě návrh na zahájení řízení nepodal. Nadto se při podání výpovědi na policii nezmínil o tom, že by mu oznamovatel nadával. Součástí oznámení na policii nebyl videozáznam, policista P. Z. se o takovém důkazu nezmiňuje. Z výpovědi žalobce, oznamovatele a svědkyně lze mít za prokázané, že došlo mezi muži k incidentu. Oznamovatel uvedl v oznámení na policii, že mu žalobce vyhrožoval napřaženou pěstí a slovy: *„Rozbiju ti hubu jako tomu předtím, zlomím ti čelist, měsíc budeš pít brčkem, nechám sledovat tebe i tvoje rodiče, něco na tebe najdu.“* To potvrdila i svědkyně, která slyšela, že žalobce oznamovateli řekl: *„skončí jako ten poslední, že pak taky bude pít brčkama, jako on, jen co se do něj pustí“* a vyhrožoval mu pěstí v bezprostřední blízkosti obličeje. Podotknul, že žalobce měl určitý důvod oznamovateli vyhrožovat, a to kvůli svědectví v kauze odebrání řidičského průkazu. Zejména na základě výpovědi svědkyně měl MěÚ Nymburk za prokázané, že se žalobce přestupku dle § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích dopustil, a to v úmyslu přímém, kdy chtěl, aby si oznamovatel rozmyslel vystupování v kauze odebrání řidičského průkazu. Jako přitěžující okolnosti označil úmysl přímý, spáchání konáním, nikoli opomenutím, narušení občanského soužití (nikoli pouhé ohrožení), pohnutka zastrašit oznamovatele, spáchání skutku za přítomnosti nezletilých dětí. Jako polehčující okolnosti vyhodnotil to, že výhrůžky žalobce dosud nesplnil a že dosud nebyl shledán vinným ze spáchání přestupku. MěÚ Nymburk sice v minulosti projednával protiprávní jednání žalobce spočívající ve vyhrožování svědkyni, skutek však nebyl prokázán pro absenci spolehlivých důkazů. Po zvážení přitěžujících a polehčujících okolností uložil žalobci pokutu ve výši 1.000 Kč z možné nejvyšší pokuty 20.000 Kč. Dále uvedl, že žalobci nebylo prokázáno, že by oznamovateli vyhrožoval újmou slovy: *„rozbiju ti hubu, zlomím ti čelist, nechám sledovat tebe i tvoje rodiče, něco na tebe najdu“*, jak uvedl oznamovatel při výpovědi na policii. Svědkyně takové výroky neslyšela, potvrdila pouze vyhrožování uvedené ve výroku I. rozhodnutí. Pro absenci spolehlivých důkazů tak bylo řízení dle § 76 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích zastaveno. Ze stejného důvodu zastavil řízení s oznamovatelem, neboť svědkyně potvrdila pouze to, že oznamovatel položil ruku na paži žalobce, a nevybavila si již, zda se oznamovatel dotkl zaťaté ruky žalobce.

21. Proti rozhodnutí MěÚ Nymburk podal žalobce odvolání, ve kterém uvedl, že svědkyně a oznamovatel oznámení jednání připravili za účelem diskreditace žalobce, aby pak rozhodnutí o přestupku použili v řízení ohledně péče o nezletilé děti. O tom svědčí to, že si svědkyně průběh události nahrávala na mobilní telefon. Jak je uvedeno v rozhodnutí na straně 4, záznam má obsahovat konfliktní pasáže, zatímco pasáže po

zklidnění situace již nahrávány nebyly. Ze záznamu přehraného ve správním řízení však žádné slovní ani fyzické útoky žalobce vůči oznamovateli patrný nejsou. Účelovosti jednání shora jmenovaných nasvědčuje i to, že svědkyně nahrávku k jednání nepřinesla, ač k tomu byla vyzvána, a učinila tak až na naléhání žalobce. Domnívá se, že nahrávkou bylo manipulováno tak, aby na ní nebyly pasáže dokumentující fyzické napadení žalobce ze strany oznamovatele. O tom svědčí to, že oznamovatel ve své výpovědi připustil, že bránil žalobci v odjezdu z místa (na otázku, zda bránil žalobci v odjezdu, uvedl, že *na to si už nepamatuje, ale možná...*) a to, že svědkyně ve výpovědi potvrdila, že viděla oznamovatele, jak položil svou ruku na paži žalobce sedícího ve vozidle nebo tam usedajícího a řekl mu: „*Už toho nechte!*“. Policista P. Z. se mohl vyjádřit k úplnosti záznamu, ale i k dalším okolnostem oznámení. Odbornou expertizou měla být prověřena úplnost videonahrávky, resp. to, zda s nahrávkou bylo manipulováno. MěÚ Nymburk tak rozhodl pouze na základě výpovědi svědkyně, která je nevěrohodná. Vede již přes rok s žalobcem soudní spor o úpravě péče o nezletilé děti. Její výpověď nemá oporu ve videonahrávce. Zatímco MěÚ Nymburk pominul prokázané fyzické kontakty a ataky oznamovatele vůči žalobci a řízení proti němu zastavil, žalobce uznal vinným z jednání, které nebylo v řízení prokázáno.

22. Žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl odvolání a potvrdil rozhodnutí MěÚ Nymburk. V odůvodnění uvedl, že výpověď svědkyně potvrzuje i výpověď oznamovatele i další podklady shromážděné v řízení i policií před zahájením řízení. Výpověď svědkyně hodnotí jako věrohodnou, nebyly shledány žádné rozpory mezi jejími výpověďmi u policie a MěÚ Nymburk, které by mohly vést k domněnce o připravenosti ataku – diskreditace žalobce. Její výpovědi se shodují, byť nejsou přesnou kopií, což by spíše mohlo vzbudit podezření o přípravě a zinscenování situace. Jednotlivé body korespondují i s ostatními zjištěnými poznatky. O věrohodnosti výpovědi svědkyně svědčí i zpráva z kontrolního vyšetření dětí, kde dcera žalobce vypověděla, že žalobce na její maminku a na oznamovatele křičel, nadával jim a chtěl jim něco udělat. Nebyla shledána žádná skutečnost, která by svědčila pro tvrzení žalobce o připravenosti incidentu za účelem jeho diskreditace. Žalobce k tomu žádné důkazy nepředložil ani nenavrhl. Jeho pouhé tvrzení (domněnka) nemůže samo o sobě být důvodem pro pochybnosti o věrohodnosti výpovědi svědkyně. Záznam neobsahuje žádné skutečnosti, které by byly schopné ovlivnit výsledek řízení, proto k němu nebylo v řízení přihlíženo. Ač na záběrech není zaznamenáno žádné vyhrožování, nelze jimi vyloučit, že se tak skutečně nestalo v době, kdy žalobce viděl, že svědkyně nahrávání vypnula. Nepřisvědčil ani námitce o nutnosti výsledku policisty P. Z. k objasnění, zda je nahrávka kompletní. Žalobce na policii neuvedl, že by měl být ze strany oznamovatele slovně napaden, návrh na projednání přestupku urážky na cti nepodal. Slovní výrok oznamovatele vůči žalobci nebyl předmětem řízení. V žádném záznamu policie se neobjevuje zmínka o nahrávce. Nadto videozáznam nebyl použit jako důkazní prostředek prokazující vinu žalobce. Proto i objasnění, zda byl policii předložen a pokud byl předložen, zda byl zkrácen, není pro výsledek řízení proti žalobci podstatné. K tvrzení žalobce uvedenému v odvolání, že by dle odůvodnění rozhodnutí MěÚ Nymburk měla nahrávka obsahovat pouze konfliktní situace, uvedl, že jde o nepřesný přepis části výpovědi. Z výpovědi svědkyně je zřejmé, že ve chvíli, kdy vyndala telefon, aby natáčela, skončily ataky žalobce. Po vypnutí telefonu pak znovu započaly. K námitce, že o cílenosti konání svědkyně svědčí předložení nahrávky až na opakovanou výzvu MěÚ Nymburk, uvedl, že vzhledem k obsahu nahrávky se svědkyně

nemohla domnívat, že by tato mohla mít vliv na důkazní podklady pro rozhodnutí. Absence jednání žalobce, ze kterého byl obviněn, je patrná. Proto se nelze divit, že ji nepředložila ani nenavrhl jako důkazní materiál. Nahrávku předložila bez zbytečných odkladů na výzvu MěÚ Nymburk. To, že měla být již před ústním jednáním uvědomena o skutečnosti, že nahrávka bude MěÚ Nymburk požadována, nelze vyhodnotit jako zatajování nebo odmítnutí předložení důkazu, neboť nebyla učiněna formální výzva a bylo tak jen na uvážení svědkyně, zda nahrávku jako důkaz předložit chce, nebo ne. Pokud nahrávku za podstatnou nepovažovala, nelze dávat k tíži její věrohodnosti, že nahrávku za důkaz sama nenavrhl. K neprovedení expertizy SD karty uvedl, že s ohledem na skutečnost, že nahrávka nebyla důkazem, na jehož základě by bylo rozhodnuto, nebylo zapotřebí vynakládat neúměrné náklady na vyhotovení znaleckého posudku, když bylo zjištěno, že v běžných podmínkách prověřit jakoukoli manipulaci nelze.

23. Rozhodnutí žalovaného bylo žalobci doručeno dne 23. 2. 2017. Žaloba byla doručena soudu dne 18. 4. 2017. Lze tak konstatovat, že žaloba je včasná [srov. ustanovení § 72 odst. 1 s. ř. s.
24. Žalobce ani žalovaný na výzvu soudu v poskytnuté lhůtě nesdělili, zda souhlasí, aby ve věci bylo rozhodnuto bez nařízení jednání, proto lze s poukazem na § 51 odst. 1 s. ř. s. mít za to, že s tímto postupem oba souhlasí. Soud proto přistoupil k rozhodnutí věci bez nařízení jednání.
25. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s. ř. s.). Soud nezjistil vady, ke kterým by musel přihlédnout i bez návrhu, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. K jednotlivým žalobním námitkám se soud vyjadřuje v pořadí, v jakém jsou uvedeny v žalobě.
26. V první žalobní námitce žalobce vytýká správním orgánům nesprávné posouzení věrohodnosti výpovědi svědkyně a nezdůvodnění přiznání její výpovědi zásadní důkazní váhu. MěÚ Nymburk považoval za důvěryhodnou pouze výpověď svědkyně, kterou poskytla jako svědek dne 13. 10. 2016. Žalobce napadal pravdivost výpovědi i její důvěryhodnost a poukazyval na rozpory mezi výpovědí a úředním záznamem pořízeným policistou P. Z.. MěÚ Nymburk k těmto námitkám uvedl, že nemá důkazy o nepravdivosti svědecké výpovědi svědkyně. Výpověď považoval za důvěryhodnou, korespondující v podstatných bodech s výpovědí oznamovatele a uvedl, že svědkyně řešila situaci na místě tak, že impulsivně a bez přípravy použila svůj mobilní telefon a pokusila se jednání žalobce zachytit. Žalobce má za podstatnou okolnost, že mezi ním a svědkyní probíhal u Okresního soudu v Nymburce v době incidentu soudní spor o úpravu péče k jejich nezletilým dětem. Celá událost se odehrála při předání dětí otcem jejich matce v místě jejího bydliště, incidentu byl přítomen tehdejší přítel svědkyně, oznamovatel, který se aktivně v té době angažoval ve sporu obou rodičů. Žalobce opakovaně ve správním řízení poukazyval na to, že svědkyně se snažila zajistit si důkazy pro vedené soudní řízení, které by měly otce, tj. žalobce znevýhodnit. Proto byl přítomen předání dětí i oznamovatel a svědkyně byla připravena předání dětí filmovat na svůj mobilní telefon. Věrohodnost svědkyně je pro její zaujatost proti žalobci a pro existenci motivace získat proti žalobci důkazy pro soudní řízení velmi nízká. Věrohodnost svědkyně je též snižována rozporem její výpovědi a obsahem předložené části videozáznamu a jejím tehdejším blízkým vztahem k oznamovateli.

27. Žalovaný ve vyjádření k žalobě k této námitce uvedl, že všichni zúčastnění popsali událost ze svého úhlu pohledu. Výpovědi oznamovatele a svědkyně se ve všech podstatných bodech shodují, výpověď žalobce je v některých bodech odlišná. Výpověď oznamovatele před MěÚ Nymburk a před policií je shodná. Výpověď svědkyně před policií není podepsána, proto nelze obě její výpovědi postavit na roveň, nicméně nejsou zaznamenány žádné sporné body. Výpověď žalobce koresponduje s jeho výpovědí u policie. S ohledem na stejné postavení žalobce a svědkyně ve sporu o děti je věrohodnost jejich tvrzení vyrovnaná. Oba mají stejný zájem na skončení sporu ve svůj prospěch, proto tvrzením žalobce nelze přikládat větší váhu než tvrzením svědkyně. Ohledně tvrzení jiného průběhu incidentu se přenáší důkazní břemeno na žalobce. Žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2013, č. j. X, dle kterého: *„Pokud je tvrzením obviněného z přestupku některý z důkazů zpochybněn, přesouvá se důkazní břemeno na jeho stranu a je pouze na něm, aby svá tvrzení prokázal.“* Žalobce v průběhu správního řízení mohl a měl tvrdit skutečnosti a navrhnout důkazy.
28. Soud k této námitce uvádí, že při projednávání verbálního přestupku [zde: úmyslné narušení občanského soužití dle § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích], který není zachycen žádným důkazním prostředkem (např. audionahrávkou, videonahrávkou, policejní kamerou) a kdy jedinými důkazními prostředky jsou svědecké výpovědi (§ 55 správního řádu), musí být tyto, jsou-li vyhodnoceny jako dostačující k prokázání přestupku, logické, navzájem se neodchylující, tj. při jejich hodnocení je rozhodující jejich logika, rozpory ve výpovědích, jakož i otázka kladného nebo záporného poměru svědků k obviněnému. Svědkyně byla před podáním svědecké výpovědi řádně poučena dle § 55 správního řádu. Nicméně i přes řádné poučení svědků je nutné s větší opatrností přistupovat k výpovědi svědků s rodinnými vazbami na poškozeného či obviněného. Na druhou stranu však nelze pouze s odkazem na rodinné vztahy svědků k poškozenému či obviněnému *a priori* znehodnocovat jejich svědeckou výpověď (srov. obdobně rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 25. 1. 2017, č. j. 20 A 14/2016 – 66).
29. Žalobce již ve výpovědi před MěÚ Nymburk sdělil, že svědkyně pobízela oznamovatele a že měla celý incident předem připraven a byla domluvena s oznamovatelem. Tvrzení o komplotu proti své osobě zopakoval i v odvolání.
30. MěÚ Nymburk ve svém rozhodnutí uvedl na straně 4 a 5 důvody, proč považuje výpověď svědkyně za důvěryhodnou a proč nejde o předem připravený komplot proti osobě žalobce (jmenovaná od počátku upozorňovala, že není zachycen celý incident, výpověď se nejeví jako připravená, do všech podrobností dohodnutá s oznamovatelem tak, aby byly jejich výpovědi totožné, jejich výpovědi korespondují v podstatných bodech). Na straně 3 konstatoval, že svědkyně je (vyjma nezletilých dětí) jediným svědkem incidentu.
31. Žalovaný v rozhodnutí na straně 3 uvedl, že výpovědi svědkyně před policií a MěÚ Nymburk se shodují, byť nejsou přesnou kopií, což by mohlo vzbudit podezření o přípravě a zinscenování situace. Pro věrohodnost svědčí i předložená zpráva z kontrolního vyšetření, kde dcera K. vypověděla, že žalobce na svědkyni a oznamovatele křičel, nadával jim a chtěl jim něco udělat. Žalovaný neshledal žádnou skutečnost, která by svědčila pro tvrzení žalobce. Žalobce ani sám nepředložil pro své tvrzení žádné důkazy.
32. Soud se s hodnocením provedeným správními orgány ztotožňuje a dále podotýká, že incident započal tím, že první šel žalobce k oznamovateli a začal s ním ústně řešit

angažovanost v soudním sporu o děti, v kauze o odebrání řidičského průkazu a kauze s žalobcovou dcerou K.. Žalobce si nemusel oznamovatele všimnout a celý incident vyvolávat. Průběh incidentu zjištěný správními orgány podporuje i to, že při psychologickém vyšetření vypověděla dcera K., že žalobce křičel na svědkyni a oznamovatele a chtěl jim něco udělat. K tomu, že svědkyně chtěla získat důkazní materiál pro soudní spor ohledně dětí, soud uvádí, že jde pouze o tvrzení žalobce, které není podepřeno žádnými důkazy. Svědkyně i žalobce mají v soudním sporu o děti stejné postavení. Nadto celý incident vyvolal žalobce, jak je výše uvedeno. K tvrzení uvedenému v žalobě, že oznamovatele byl přítomen předání dětí právě pro zajištění důkazů proti žalobci, soud uvádí, že oznamovatel (jak sdělil při své výpovědi) pomáhal své přítelkyni na jejím statku. Žalobce šel až po předání dětí k oznamovateli a teprve tehdy započal celý incident. Věrohodnost svědkyně není snížena rozporem její výpovědi a videozáznamem, neboť videozáznam nepostihuje incident celý, ale pouze určité části. Navíc videonahrávka neobsahuje žalobcovo vyhrožování oznamovateli ani svědkyni. Přestože jmenovaní měli k sobě blízký vztah, nelze hodnotit jejich výpovědi jako vzájemně zkoordinované. Oznamovatel před MěÚ Nymburk dokonce řekl, že neviděl, že by svědkyně na mobil natáčela.

33. Ve druhé námitce žalobce upozorňuje, že od počátku správního řízení požadoval, aby svědkyně předložila videozáznam, který pořídila na svůj mobilní telefon. Žalobce požadoval předložení úplného videozáznamu, který původně svědkyně předložila policii, ze kterého bylo zřejmé, že oznamovatel hrubě urážel žalobce. Svědkyně nejprve k MěÚ Nymburk záznam nepřinesla. Až poté, co žalobce trval na jeho předložení, předala MěÚ Nymburk ve dnech následujících po jejím výsledku SD kartu, na níž se nacházela jen část videozáznamu z celé události. Nebyly na něm zaznamenány žádné slovní ani fyzické útoky žalobce vůči oznamovateli MěÚ Nymburk i přesto vyhodnotil tento důkaz pouze v neprospěch žalobce, když se omezil na konstatování, že záznam obsahuje jen několik krátkých sekvencí a že se svědkyni nepodařilo jednání žalobce zachytit.
34. Žalovaný k této námitce uvedl, že správní orgány obou stupňů konstatovaly, že záznam nemá žádnou vypovídací hodnotu a není důkazem protiprávního jednání žalobce ani oznamovatele. Záznam tedy nebyl důkazem, o který se opírá výrok rozhodnutí o vině. První zmínku o pořízeném videozáznamu obsahuje až úřední záznam o telefonickém rozhovoru žalobce ze dne 21. 9. 2016. Při podání vysvětlení na policii, ani v oznámení o přestupku se žádná zmínka o videozáznamu neobjevuje.
35. Soud přisvědčuje žalovanému. Rozhodnutí MěÚ Nymburk (na straně 4 a 5) i rozhodnutí žalovaného (na straně 4) uvádějí, že videozáznam nemá žádnou vypovídací hodnotu, neprokazuje vinu žalobce, ani oznamovatele. Není proto správné tvrzení uvedené v žalobě, že MěÚ Nymburk vyhodnotil záznam pouze v neprospěch žalobce.
36. Ve třetí námitce žalobce opakuje, že navrhoval, aby byl vyslechnut policista P. Z., který přijímal trestní oznámení a který krátce po incidentu hovořil se svědkyní a viděl též videozáznam, který mu bezprostředně při své výpovědi předložila. V každém případě se mohl vyjádřit k tomu, co na videozáznamu viděl a zda záznam předložený svědkyní ve správním řízení je úplný. MěÚ Nymburk odmítl provedení tohoto důkazu s poukazem na to, že oznamovatel není obviněn z přestupku ublížení na cti a proto tento důkaz nebude provádět. Odmítl tak provést důkaz k prokázání kompletnosti videozáznamu, tj. k prokázání věrohodnosti důkazu, o který se obvinění z přestupku opírá s nelogickým poukazem na to, že druhý obviněný - oznamovatel není obviněn

- z přestupku ublížení na cti. Proto je rozhodnutí MěÚ Nymburk nepřezkoumatelné. Nepřezkoumatelnost obou správních rozhodnutí spočívá dále v tom, že MěÚ Nymburk neprovedl navrhovaný důkaz – IT expertizu SD karty. MěÚ Nymburk odmítl provedení tohoto důkazu a spokojil se s tím, že dle vyjádření IT oddělení MěÚ Nymburk není v podmínkách tohoto pracoviště možné posouzení kompletnosti videonahrávky provést. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí vyplývá i z toho, že MěÚ Nymburk bez řádného odůvodnění uznal žalobce vinným z části původních výroků, které mu byly kladeny za vinu a z části nikoli. Při oznámení na policii svědkyně slyšela údajně výhrůžky žalobce určené oznamovateli uvedené ve zprošťujícím výroku III. Při svědecké výpovědi si na takové výhrůžky ovšem již nevzpomněla. Jednostranný postup MěÚ Nymburk kontrastuje s hodnocením jednání oznamovatele. Zmíněný připustil ve své svědecké výpovědi, že „*možná bránil*“ žalobci v odjezdu z místa, a svědkyně sdělila, že oznamovatel fyzicky žalobce kontaktoval (*položil svou ruku na paži žalobce sedícího ve vozidle, nebo tam usedajícího*). Přesto MěÚ Nymburk řízení proti oznamovateli zastavil.
37. Žalovaný k této námitce uvedl, že MěÚ Nymburk nebyl vázán návrhy účastníků řízení, byl pouze povinen provést důkazy ke zjištění stavu věci. Rozhodnutí MěÚ Nymburk obsahuje odůvodnění toho, proč neprovedl důkaz výpovědi policisty pouze sepisujícího podání vysvětlení a též důkaz IT expertizou SD karty.
38. Také ohledně této námítky přisvědčuje soud žalovanému. Žalobce dne 21. 9. 2016 telefonicky požádal o předložení videozáznamu, který byl ukázán policii. Při projednání přestupku před MěÚ Nymburk dne 13. 10. 2016 žalobce uvedl, že šel k oznamovateli a chtěl s ním řešit to, že se aktivně zapojuje do kauzy o odebrání řidičského průkazu a že dcera K. skončila na psychiatrii, přičemž na oznamovatele mluvil klidně. Slovo od slova si už nemohl vzpomenout, ale výroky, z nichž je obviněn, neužil. Více to upřesnit nedokázal. Uvedl, že v průběhu toho už byla v jejich blízkosti svědkyně a natáčela celou situaci na mobilní telefon. Žalobce požádal o zajištění předmětné nahrávky, což označil za zásadní. Později předložený videozáznam nepovažoval žalobce za kompletní a až poté požádal o výslech policisty P. Z. k prokázání toho, že oznamovatel označil žalobce za *hovado*.
39. K tomu soud uvádí následující. Videonahrávka předložená policii nemohla obsahovat záznam celého incidentu. Pokud by záznam postihoval celý incident a prokazoval nevinu žalobce a oznamovatele, jistě by policie nezaslala MěÚ Nymburk oznámení o přestupku těchto dvou osob. A naopak, pokud by policie viděla záznam celého incidentu prokazujícího vinu alespoň jednoho z obviněných, jistě by videozáznam zmínila v oznámení o přestupku. Policista P. Z. proto jistě nemohl vidět záznam celého incidentu (pokud vůbec viděl alespoň jeho část, když policejní záznam o něm neobsahuje ani zmínku). To, zda záznam předložený policii obsahoval nadávku oznamovatele adresovanou žalobci, je irelevantní. Oznamovatel skutečně nebyl obviněn z přestupku ublížení na cti urážkou či vydáním v posměch. Nadto taková námitka nemá místo v žalobě proti rozhodnutí, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku [srov. § 72, § 81 a §49 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 68 odst. 1 zákona o přestupcích]. Policista P. Z. tedy nemohl přinést do správního řízení žádné nové poznatky. Maximálně to, že oznamovatel označil žalobce za „*hovado*“, což je pro nyní projednávanou věc irelevantní, resp. by pouze mohlo značit, že svědkyně „chrání“ svého přítele, ač ten nebyl obviněn z přestupku ublížení na cti, ale z úmyslného narušení občanského soužití chycením žalobce za paži a oděv. Svědkyně potvrdila, že záznam nepostihuje incident celý. To ostatně konstatuje i rozhodnutí MěÚ Nymburk.

Rozhodnutí MěÚ Nymburk i rozhodnutí žalovaného se neopírají o videozáznam, jehož důkazní hodnotu považují za nulovou. Výše uvedené platí rovněž pro odmítnutí provedení důkazu expertizou SD karty k prokázání kompletnosti videonahrávky. Námitka nepřezkoumatelnosti rozhodnutí MěÚ Nymburk i rozhodnutí žalovaného je tak zcela lichá.

40. Námitce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí MěÚ Nymburk spočívající v nedostatečném odůvodnění toho, že žalobce z části výroků uznal vinným a z části byl zproštěn, soud nepřisvědčil. Žalobce byl obviněn z toho, co uvedl oznamovatel před policií. Po provedeném dokazování, kdy oznamovatel setrval na svém a svědkyně uvedla pouze „zkrácenou verzi“, MěÚ Nymburk uznal žalobce vinným pouze ze „zkrácené verze“. MěÚ Nymburk toto odůvodnil tím, že vycházel ze svědecké výpovědi svědkyně předestřené ve správním řízení. Nadto to, že žalobce byl uznán vinným ze „zkrácené verze“, mu jistě nejde k tíži.
41. K tvrzení v žalobě o nevypořádání se s namítanými rozpory mezi důkazy soud uvádí, že mu není zřejmé, jaké nevypořádání žalobce míní. Pro uvedené tvrzení chybí v žalobě podrobnější odůvodnění. Ani v průběhu správního řízení, ani v odvolání, ani v žalobě žalobce nepoukazyval na rozpory mezi důkazy. Více se soud k této námitce vyjádřit nemůže.
42. K námitce absentujícího odůvodnění, proč považuje MěÚ Nymburk výpověď svědkyně za jedinou věrohodnou, soud uvádí, že v rozhodnutí MěÚ Nymburk je konstatováno, že svědkyně byla jediným svědkem incidentu (vyjma nezletilých dětí) a na straně 4 dole a 5 nahoře je odůvodněno, proč její výpověď hodnotí jako věrohodný podklad pro rozhodnutí. Obdobné obsahuje rozhodnutí žalovaného na straně 3 dole a 4 nahoře.
43. Vzhledem k výše uvedenému neshledal soud žalobu důvodnou, a proto ji dle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
44. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch.
45. Žalovanému, který byl v řízení úspěšný, žádné náklady přesahující rámec jeho běžné činnosti nevznikly. K jeho návrhu na přiznání náhrady nákladů řízení, tj. paušální náhrady za každý úkon dle § 13 odst. 3 a § 11 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), soud uvádí, že ve smyslu § 13 odst. 1 a 3 advokátního tarifu náleží náhrada hotových výdajů účelně vynaložených v souvislosti s poskytnutím právní služby advokátovi, přičemž nedohodli se advokát s klientem na jiné paušální částce, činí tato částka 300 Kč za jeden úkon právní služby. Podle nálezu Ústavního soudu ze dne 7. 10. 2014, sp. zn. X, [z]ásadu rovnosti účastníků řízení ve smyslu článku 37 odst. 3 Listiny základních práv a svobod naplňuje přiznání paušální náhrady coby náhrady hotových výdajů podle jejich demonstrativního výčtu v § 137 odst. 1 občanského soudního řádu i účastníkovi řízení, který advokátem zastoupen není, a to v situacích, v nichž by účastníkovi řízení zastoupenému advokátem byla přiznána taková náhrada podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. A contrario z citovaného nálezu Ústavního soudu vyplývá, že paušální náhradu nákladů nelze přiznat účastníkovi řízení, pokud by mu paušální náhrada nákladů nepříslušela ani při zastoupení advokátem (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2014, č. j. X). Taková situace zcela jednoznačně nastala v nyní řešené věci. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2007, č. j. X, publ. pod č. 1260/2007 Sb. NSS,

„(...) v případě, že v soudním řízení správním vystupuje jako účastník orgán veřejné správy v oboru své působnosti, není v zásadě důvodně vynaloženým nákladem, pokud se v takovém řízení nechá zastoupit. (...) Stejně tak Vrchní soud v Praze konstatoval, že povinnost správního úřadu jím vydané rozhodnutí hájit na soudě proti správní žalobě představuje samozřejmou součást povinností plynoucí z běžné správní agendy. Nelze proto spravedlivě žádat na žalobci, aby hradil náklady, vzniklé tím, že správní úřad udělil k zastupování plnou moc advokátovi (srov. usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 30. 1. 1998, č. j. X).“ Podle citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu by žalovanému nemohla být přiznána paušální náhrada nákladů, pokud by byl zastoupen advokátem, a proto ve smyslu citovaného nálezu Ústavního soudu mu tato náhrada nemůže být přiznána ani v případě, že zastoupen není (srov. shodně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2015, č. j. X, a usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. X, dle kterého náhradu nákladů spojených s účastí pracovníků správního orgánu u jednání správního soudu soud dle § 60 odst. 7 s. ř. s. procesně úspěšnému správnímu orgánu zásadně nepřizná). Vzhledem k výše uvedenému soud požadovanou náhradu nákladů žalovanému nepřiznal. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 29. ledna 2018

Shodu s prvopisem potvrzuje A. S.

JUDr. Věra Šimůnková v. r.
samosoudkyně

Rozsudek byl vyhlášen dne 29. ledna 2018 [§ 49 odst. 11, § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní].

Shodu s prvopisem potvrzuje A. S.